

Lizák Pálma:

Találkozás

Hirtelen jött. Hátulról átfogta a nyakamat. A kabátja ujjának furcsa, különös szaga meglepett. Talán ismerős volt? A kar szorítása kezdett kellemetlen lenni, próbáltam lefeszíteni. Nem engedett. Térdét a vádlimba nyomta, majdnem térdre estem, de megtartott. Mit akarhat? Nem szólt. Karja a torkomon volt, én sem tudtam megszólalni. Hörögni akartam, de ezt nevetségesnek találtam.

A környék sötét volt. Nem tudtam hol vagyok. A szag nem hagyott nyugodni. Tudnom kellene ki az? Próbálok a



lábammal hátra rúgni, nem megy. Szorít a térde. Megszólalhatna. De nem teszi, hanem lassan tol, nyom előre. Kénytelen vagyok aprókat lépni a nyomás alatt. Kezd fájni az egész. Újból próbálom rángatni a kabátja ujját, de nem ereszt, meg sem érzi. A másik keze igyekszik lefogni az enyémet. Ahogy aprókat lépdélünk kezd valami világosság derengeni a távolban. Oda fogunk menni? Mi van ott? Azt érzem valaki vár bennünket. De ki az és mit akarhat? Egy üvegfalon csillan meg a fény. Nem tudunk tovább menni? De. Olyan mintha az üvegfal ott sem lenne, átmegyünk rajta. Most meg kell állni. Valaki ezt parancsolta.

Hangot nem hallottam, de tudtam, hogy ez történt.

A szorítás nem enyhül, pedig már nem feszítem meg a testem, mert úgy is hiába. Izgat a kabát szaga, de kezdem megszokni. Az orrom dörzsölésével próbálom megállapítani az anyagát. Nem durva, de nem is selymes, talán gyapjúsövet, jó minőségű. Talán a gyártás szaga érződik rajta, vagy mégsem?

Újabb parancs érkezik a távolból, amit most sem hallok, de tudom, mit mond. Tudom. Honnan tudom, ha nem hallok? A gondolatátvitelt még nem oldották meg. Akkor ez mi? Megyünk tovább. Most hirtelen ötlettől vezérelve megragadom egy pillanatra a keze fejét. De nincs a kezemben semmi. Azaz az ujjaim átmennek az ő ujjain. Ez nem lehet. Már az érzékszerveim sem működnek? Araszolunk tovább és egyre világosabb lesz. Az újabb üvegajtón is átsétálunk. Már nem is csodálkozom. Azt gondolom pompás így járni-kelni mindenben keresztül. Csak ne fojtogatna a kabátja ujjával. A látható világosság kissé megnyugtat. Ha oda érünk, talán elenged. Zajt hallok. Jönnek mögöttünk. Kik lehetnek? Talán további áldozatok, mint én vagyok? Tényleg mi vagyok én? Tűsz, leendő áldozat, egy kísérlet alanya, vagy valaki rossz lelkiismerete? Úgy hallok többen is jönnek mögöttünk, pedig csendben araszolnak ők is. Szuszognak. Lehet, hogy én is? Az enyémet miért nem hallok? Nagyon hosszúnak tűnik az út, rövidebbnek hittem. Még mindig távol van, de egyre világosabb lesz. Zsongást is hallok, lehet, hogy zene szól? Vagy csak az utca zaja szűrődik be? Furcsa, hogy nem szól hozzám senki, csak lökdösnek előre. A többiek ugyan mit gondolnak, mit éreznek, miért vannak itt? Jó lenne már odaérni. Tényleg jó lenne? Hátha a

vesztemet akarják. Fájni fog? Hirtelen szomorú leszek, mert azt hiszem, nem azt érdelem. Érdemek? Milyen értelmetlen dolog ez most. Meg egyáltalán. Az érdekeket mások aggatják ránk, ami belül van, azt csak mi tudjuk. És ott belül mi van? Minden rejtett emberi gyarlóságunk, jóságunk, gyengeségünk, félelmünk, bátorságunk, megalkuvásunk. Átmegyünk az utolsó üveg, mondhatnám kristály falon, mert most nagyon csillog.

A helynek nincs fala, teteje, semmije, csak van. A kabátos elengedett. Nagy levegőt vettem. Hátrafordulok, hogy megnézzem végre a rabtartómat. De nincs ott senki. Hová lett? Akik mögöttem jöttek mind ismerősek. Őket sem fogja senki. Honnan ismerem őket? Végig pergetem. Család? Munkahely? Barátok? Ismerősök? Talán csak az utcán láttam őket? Nem. Ennél többről van szó! Lassan ráébredek, hogy ők sokkal-sokkal közelebb vannak hozzám. De mit keresnek itt? Várnak valamire. Én is várok. Várom a parancsot attól, aki útközben innen irányított. De nincs több utasítás. Magunk vagyunk. Nekünk kell dönteni, mi legyen. Senki nem szól hozzám. De én sem szólok. Ugyan miért?

Fáj a csend és a tétlenség. Hirtelen sötét felhőszerű kezd felszállni alólunk. Ez valahogy visszahoz a valóságba. Minden világossá válik. Körül nézek és felismerem a jelenlevőket. Sokan vannak, és mind én vagyok. Furcsa figurák, nem egyértelműek. Talán külön vagyok? Ha még nem, hát annak kell lennem! Lenézek. A sötét felhő alatt fekszem az ágyamban és a testem alszik.

Budapest, 2015.08.26.